

Handelingen 2:42

“En zij waren allen volhardende in de leer der apostelen, en in de gemeenschap, en in de breking van het brood, en in de gebeden”

Gemeente,

Grote dingen doet de Heilige Geest. Gisteren hoorden we het. 120 volgelingen van de Heere Jezus werden vervuld en verkondigden het Woord. En op één dag kwamen 3000 anderen tot bekering. De Heilige Geest doorbrak hun zorgeloosheid en hun farizeïsme. De Heilige Geest doorbrak hopeloosheid en wanhoop. En zij ontvingen Christus in het Woord. Ze namen het Woord graag aan en ontvingen Hem Die in het Woord Zich aanbiedt. Jezus Christus. In Wie vergeving is en nieuw, eeuwig leven.

En dan....? Waaraan is dat verder te merken? Waaraan konden anderen dat merken? Waaruit bleek nu dat er zovelen tot geloof waren gekomen? Dat de Heilige Geest was uitgestort? Dat beschrijft Handelingen 2:42. In deze tekst gaat het over 4 dingen: de leer der apostelen, de gemeenschap, de breking van het brood, en de gebeden. Onze tekst vermeld dus niet wat ze niet doen, of niet meer doen. Daar zou misschien ook wel heel wat over te zeggen zijn geweest. En misschien ook niet, want ook voor je bekering kun je op zich al wel netjes leven, zodat het voor mensenoog niet eens direct opvalt.

Hoe dan ook de tekst beschrijft wat zij nu wel doen. En wat zij nu allemaal doen. Want als de Heilige Geest in je hart werkt, dan wordt dat ook merkbaar. Dan krijgt dat doorwerking die ook zichtbaar wordt. Waarin ze echt één waren. Natuurlijk was en is er ook verschil. De één heeft de roeping tot ambtsdrager, de ander niet. De één is dominee, de ander is vrachtwagenchauffeur. De één is 18 de ander is 80. De één is zonder betaald werk, de ander heeft een drukke baan. Dat geeft verschil, verschil in invulling van je leven en je christen-zijn. Maar in onze tekst gaat het over wat allen geldt. Waarin zij allemaal overeenkomen.

En het belangrijkste om te onthouden: dit is dus werk van de Heilige Geest. Hier zorgt de Heilige Geest voor. Vanuit de verslagenheid en het ontvangen van Christus zorgt de Heilige Geest hiervoor. Toen, in Jeruzalem op de 1^e Pinksterdag, later in tijden van de kerkgeschiedenis als er opwekkingen waren, en.....hier en nu in Waarder wil en kan de Heilige Geest dat ook doen.

a) Om te beginnen zij waren in de leer der apostelen. De preek van Petrus was net geweest. Over de weg van Christus door lijden tot heerlijkheid. Vanuit de Schrift, het Oude Testament aangetoond.

Christus als de gezondene van de Vader. Christus Die de Geest van de Vader heeft ontvangen om de Zijnen mee te vervullen. Over de zonde dat zij Jezus verworpen hadden. De leer der apostelen. Christus, de Schrift, Vader, Zoon, Heilige Geest. Zonde en genade. Dat heeft de kerk vervat in de belijdenissen van de kerk, denk aan catechismus en Dordtse Leerregels, onder woorden gebracht en beleden. En uiteindelijk dienend om Christus in te kleuren. Om het volle licht van de Schrift op Hem te laten vallen. Van de uitverkiezing is Jezus de spiegel, van de verzoening de grond, van het geloof de inhoud, van de bekering de Bewerker.

Geloof is gegrond op kennis. Kennis van de Schrift, de leer. Die boor ik niet aan in wat ik denk en hoe ik het voel, maar in de Schrift. En de leer is het geraamte voor het geloofsleven. En als je geraamte scheef is, of botten mist, dan is je hele leven en gang niet gezond meer. De leer is het geraamte van het geloof.

Daarin je blijven verdiepen. In weer nieuwe dingen die je nog niet wist, en in oude dingen die al wist. Maar die weer nieuwe overdenking vragen. In dezelfde heilgeheimen kun je je steeds weer verwonderen. Zoals je steeds weer naar de sterrenhemel kan kijken, het heelal in. Het duizelt je elke keer weer. Zoals je steeds naar het gezicht van je vriendin of vrouw kunt blijven kijken, je vind het elke keer weer mooi. Geloven is niet iets van: ik weet nu wel dat ik zondaar ben, ik geloof natuurlijk dat Jezus voor ons stierf. Dat is bekend. Nee, geloven is: je eindeloos verdiepen in de leer der apostelen. De Personen in God, de zaken van genade. De leer.

De Heilige Geest brengt je in de leer. De gemeente wil geen kerkdienst overslaan, zeker ook de leerdiensten niet. Op kringen gaan de Schriften opengaan en daar is veel belangstelling voor. In het jeugdwerk trekt Bijbelstudie de meeste deelnemers. Bezinnende JOS avonden zijn goed bezocht, je bezoekt liever een JIJ –daar avond dan een café.

In het gezin wordt het Spreukenboek serieus genomen. Ouders leren hun kinderen, van jongs af aan. Lezen hun jonge kinderen voor. Onderwijzen hun opgroeiende kinderen en bespreken het met ze. Bijv de christenreis van Bunyan of de NGB.

En persoonlijk verdiep je je ergens in. Heerlijke dag is de zondag daarvoor: lezen, je verdiepen in de leer de apostelen. Bijbelstudie, Bijbelse kernwoorden. Niet alleen het seizoen dat je je hoofdstuk voor belijdeniscatechisatie moet voorbereiden, maar ook het seizoen en de jaren daarna.

Het gezonde geloof is in zijn element als het in de leer der apostelen is. Het ware geloof heeft honger naar de leer. Omdat Christus erin is, omdat Gods genade erin is.

We houden even stil. De spiegel houden elkaar voor. Herkennen we er iets van? Wat zijn we dankbaar voor wat we hiervan zien. In de gemeente, in ons leven. Wat een bewijs dat de Heilige Geest werkt.

Maar we zien in de spiegel ook wat eraan schort. Aanklacht: Wat in de weg staat. Dat je op zondag aandacht hebt voor sport enzo en te moe bent om te luisteren en te lezen. Dat je doordeweeks liever bijverdient of voor de tv zit dan iets goeds leest of naar een Bijbelkring gaat. Zaterdagavond liever en meer in een café zit dan op een bezinningsavond bent. De aanklacht is duidelijk: Bekeert u! Breek ermee. Nu.

En in die spiegel zien we ook het aanbod. Dit werkt de Heilige Geest. De Heilige Geest zorgt hiervoor. Die geeft geloof dat hongert naar voedsel. Naar de leer omdat die licht werpt op Christus! En we bidden voor onszelf, voor elkaar, voor de gemeente: o Christus, laat Uw Geest werken!

b) De Heilige Geest bracht de gemeente ook in de gemeenschap. Dat woord slaat op personen. Dat woord geeft aan dat er verbinding is, omgang. Dat er iets heen en weer gaat. Je kunt dat weergeven door het woordje 'met' in het Nederlands. Dingen die zijn bij elkaar. Zet ik twee zoutzakken bij elkaar, vlak bij elkaar, dan staan ze daar morgen nog. Ze oefenen ook geen invloed op elkaar uit. Maar twee mensen, bijv in een huwelijk die zijn met elkaar. Die gaan met elkaar om. Zenden signalen uit. Ontvangen signalen, beïnvloeden elkaar. Dat is gemeenschap.

Door de Heilige Geest hebben alle gelovigen gemeenschap met Christus. Al zijn ze totaal verschillend, van leeftijd, karakter, hobby, interesses, achtergronden: gelovigen hebben gemeenschap met Christus. Beter: Hij met hen. Hij geeft, Hij zendt, Hij trekt en de gelovigen smeken, vragen, ontvangen.

En daardoor hebben de gelovigen ook gemeenschap met elkaar. Ze ontmoeten elkaar rond Christus en waar Hij verschijnt, in Zijn dienst en Gemeente. En zij hebben omgang met elkaar. De één heeft ervaring met God aan Zijn tafel in de kerkdienst, en deelt dat met de ander. Zo, even, bij het uitgaan van de kerk bijvoorbeeld. De één vraagt om hulp, de ander geeft hulp. De één vraagt om raad, in de opvoeding, over je houding als christen op je werk, over je ziel en bekering en wedergeboorte, de ander geeft antwoord en leiding en zoekt mee.

De Heilige Geest geeft het: in de Gemeente wordt gepraat over de kerkdiensten, over de preken, over wat je las in de Bijbel. Over de vragen van je hart, de vreugden van je ziel. Na kerktijd, op een kring, op een verjaardag, met je vrienden op school in de pauze.

En in de huwelijken en gezinnen is er gesprek is over de dingen van de Heere. In de huwelijken weten man en vrouw van elkaar hoe het er geestelijk voorstaat, ze delen dat met elkaar en geven elkaar vermaning en troost. In de gezinnen zijn ouders open over de HEERE naar hun kinderen toe en kinderen durven vragen stellen, ervaringen te delen. En op weg naar het huwelijk is het al zo dat je elkaar tot hulp bent in de dingen van het tijdelijke en eeuwige leven.

Het gezonde geloof is in zijn element als het de gemeenschap ontvangen mag en beoefenen mag.

We houden even stil. De spiegel houden elkaar voor. Herkennen we er iets van? Wat zijn we dankbaar voor wat we hiervan zien. In de gemeente, in ons leven. We zijn dankbaar dat geen twistappels de gemeente verscheuren en elk gesprek over de geestelijke dingen lamlegt. Er zijn gemeenten te gronde gegaan aan onenigheid over bijzaken waardoor het echte geestelijke onbespreekbaar werd. Wat een bewijs dat de Heilige Geest werkt.

Maar we zien in de spiegel ook wat eraan schort. Aanklacht: Dat je te trots bent om je vragen anderen te zeggen, dat je vol bent van andere dingen en praat over voetbal over leraren over werk. Na de kerktijd begint het al over van alles en nog wat en de kerkdienst is ondergesneeuwd. Je isoleert je achter je laptop en onttrekt je aan anderen al die uren, en voor een collecte of bezoek aan een oudere heb ik geen tijd en zin. De aanklacht is duidelijk: Bekeert u! Breek ermee. Nu.

En in die spiegel zien we ook het aanbod. Dit werkt de Heilige Geest. De Heilige Geest zorgt hiervoor. Die geeft geloof dat hongert naar voedsel. Naar de leer omdat die licht werpt op Christus! En we bidden voor onszelf, voor elkaar, voor de gemeente: o Christus, laat Uw Geest werken!

c) De Heilige Geest zorgt ook voor de breking van het brood. Dat kan slaan op de maaltijd in de algemeen, het eten, het gezamenlijke eten. Want in de Bijbel is de maaltijd het punt van ontmoeting met elkaar. Dat is heel wat om daarin te volharden in onze tijd. Maar wel de moeite waard. Om als gezin gezamenlijk te eten. Gezamenlijk bijbel te lezen, te bidden, te zingen. Daar worden genoeg aanslagen op gepleegd om dat te verstoren. De moeite waard om toch echt te proberen één keer per dag die tijd met en voor elkaar te hebben. En dat niet te laten

opjuttten of onderbreken of verstoren. Mooi als jongeren van de jv eten met ouderen.

Maar dat kon in de tijd van de Bijbel overgaan in het Heilig avondmaal. De breking van het brood als lichaam van Christus. Het brood dat wij breken is de gemeenschap met het lichaam van Christus. De verbinding met Christus in Zijn werk en liefde. Dat wonderlijke 'Ik voor u' en dat rijke 'Ik voed u'. 'Ik voor u' daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven. Zo grote eeuwige straf ontkomen. Door zo grote diepe, gevende liefde van Gods Zoon. En: 'Ik voed u'. Met Mijn verbroken lichaam en vergoten bloed. Met Mijn liefde en Mijn kracht opdat uw geloof niet ophoude. Vanuit Mijn bitter lijden en sterven.

De breking van het brood. Hoogtepunten in het leven van de gemeente als de Geest werkt. Daar kijk je liever naar dan naar welk programma dan ook, daar ben je liever bij dan bij welke bijeenkomst ook maar. In tijden van opwekking in Schotland begon men donderdag met voorbereidings preken, vrijdag was de vastendag, zaterdag opnieuw voorbereiding, zondag de bediening die uren duurde en maandag de dag van dankzegging. Je zou zeggen, beetje veel van het goede. Maar in tijden van Geestelijk herleven hoogtepunten en hoogtijdagen. Dan is er geen aarzeling meer, maar verlangen en overstelpende ervaring van Gods goedheid.

Zou dat in de gezinnen niet betekenen dat erover gepraat wordt, dat kinderen merken aan hun ouders wat het Heilig Avondmaal is?

Dan blijft er niemand uit de kerk weg die diensten. Dan hoeft niemand af te blijven die ieder vurig verlangt. Wie nu aarzelend en beklemd aangaat wordt dan verzekerd en vrijmoedig.

Het gezonde geloof is in zijn element bij de breking van het brood. We houden even stil. De spiegel houden we elkaar voor. Herkennen we ervan in de gemeente, bij onszelf? Laten we dan dankbaar zijn. Diep dankbaar voor wat hiervan merkbaar is.

Tegelijk geeft die spiegel een aanklacht. Dat je je geen tijd gunt om te eten met elkaar. Dat je toeleeft naar eigen prestaties en trofeen, uren kunt kijken naar andere dingen, maar het avondmaal duurt gauw te lang. De aanklacht is duidelijk: Bekeert u! Breek ermee. Nu.

En in die spiegel zien we ook het aanbod. Dit werkt de Heilige Geest. De Heilige Geest zorgt hiervoor. Die geeft geloof dat hongert naar voedsel. Naar de leer omdat die licht werpt op Christus! En we bidden voor onszelf, voor elkaar, voor de gemeente: o Christus, laat Uw Geest werken!

d) En zij waren volhardende in de gebeden. Dan gaat het over wat bidden in zijn wezen is: bidden is God op Zijn beloften aanspreken. Zoals de Heere Jezus dat geleerd heeft in het 'Onze Vader'. Dat Zijn Naam geheiligd en verheerlijkt worden zal door groei van de gemeente. In aantal, in godsvrucht. Door geloof en oefening in het geloof in mijn eigen leven. Gelouterd geloof, geheiligd geloof. Dat Zijn rijk zal komen. Dat zondaren gered worden. Ons gezin, in de gemeente, inwoners van de woonplaats. Dat Zijn wil zal geschieden. Dat mijn leven geheiligd zal worden. Zijn beeld gelijkvormig. De zonde afsterft en de heiligheid najaagt.

Kortom dat de heerschappij van Christus verder en verder door zal breken. Bij anderen en bij mijzelf. Onder Israel en de volkeren. Dat Christus Zelf zal komen met Zijn rijk in volmaaktheid. Als Bruidegom tot Zijn bruid, als Koning tot Zijn volk.

Daar zijn beloften voor. Die beloften zijn als koorden om aan te grijpen en naar ons toe te trekken. En dat onze gebeden deze spits hebben. Natuurlijk er is er mag veel meer zijn, heel mijn leven alles wat mij bezighoudt, maar in dit kader.

Dan bidt je mee in de gemeente in de kerkdienst. Thuis al voor je naar de kerk gaat. Het stil gebed voor de dienst, de gebeden in de dienst, als je weer thuiskomt. In de gezinnen wordt gebeden: ouders voor hun kinderen, kinderen voor hun ouders. Dat er persoonlijk gebeden wordt. Als onaantastbare tijden op de dag. Voor je de deur uitgaat, voor je naar bed gaat en als je stille tijd houdt. Voor en na het eten met vurigheid en gloed.

Het gezonde geloof is in zijn element als het in de gebeden is. En anders..... Weer een spiegel: Hoe is het bij ons? Om dankbaar voor te zijn als er iets van te vinden is.

Maar het is ook aanklacht: Dat we zoveel zijn verspeeld, zoveel missen. Dat je geen tijd neemt om te bidden, alles draait om jezelf als je bidt, alsof jij belangrijker bent dan Gods rijk. Zolang doorgaat dat je te moe bent om te bidden, zo lang blijft liggen dat je geen tijd hebt om te bidden. De aanklacht is duidelijk: Bekeert u! Breek ermee. Nu.

En in die spiegel zien we ook het aanbod. Dit werkt de Heilige Geest. De Heilige Geest zorgt hiervoor. Die geeft geloof dat hongert naar voedsel. Naar de leer omdat die licht werpt op Christus! En we bidden voor onszelf, voor elkaar, voor de gemeente: o Christus, laat Uw Geest werken!

e) De Heilige Geest zorgt ervoor dat de gemeente in deze dingen volhardt. Volhoudt. Dit bleef over van het Pinkstergebeuren. Er waren tekenen: vurige tongen, wind, verschillende talen, ontzetting, verbijstering, verbazing, maar dat ging weer voorbij en weg. Die hele sterke gevoelens die gaan weer weg. Die kun je hebben rond een belijdenisdienst, rond vele grote bijeenkomsten met muziek en massaliteit, na een jv midweek. Maar als het echt is dan blijft er ook iets over. Want kijk, zo'n bijzondere ervaring van zo'n dag of midweek die gaat voorbij. Dat gevoel hou je niet vast. Maar als het echt is, van de Heilige Geest is, dan is er iets blijvends. Dat spreekt dus nog niet vanzelf. Er is ook, na een bijzondere ervaring op een dag, de mogelijkheid van tijdgeloof. Van gevoel onder indruk van muzikale emotionele sfeer, van menselijk enthousiasme. Van opgeklopte ernst of vurigheid. Van het zaad dat snel opkomt, maar na een tijd verdort. Saul, Judas, Demas.....

Maar als het van de Heilige Geest is: Dat blijkt in Jeruzalem na de 1e Pinksterdag. En zij waren volhardende. Zij bleven volhouden. En in volharden zit dan de duidelijke betekenis: ondanks alles. Volharden is doorgaan in tegenwind. Doorgaan in meewind is zo moeilijk niet, dat gaat vanzelf. Volharden is doorgaan in tegenwind. Je valt vanzelf stil, maar het kost inspanning en moeite om door te gaan. En er is wat tegenwind, tegenstand. Allereerst, nooit vergeten, jezelf. Je eigen vlees, dat heeft geen zin, vindt het moeilijk, vindt het saai, kan er zich niet toe zetten. Altijd geneigd omlaag te gaan. De zwaartekracht van onze zondige natuur trekt altijd neer. Dan alles wat de duivel doet om dat vlees te voeden: de drukte. Ja, natuurlijk heb je het druk. Veel te druk om zo veel bezig te zijn met de leer, de gemeenschap, de breking van het brood en de gebeden. Meestal denk je dan: later als ik met pensioen ben. Maar dat is duivelse gedachtengang. Dan de zorgen, waarvoor je blijft piekeren en die je gedachten blijven vullen. Je hoofd staat er gewoon niet naar om bezig te zijn met andere dingen. Dan maar dat zal nauwelijks gelden verdrukking, vervolging. Smaad, spot, gevangenschap.

Volharden. Dat is werk van de Heilige Geest. Dat geeft Hij. Door de tegenwind van beproeving heen, van aanvechting heen, van strijd heen, van verdrukking en vervolging heen, tot in de folterkamer en tot op de brandstapel toe. Gemeente, zo staat deze tekst voor ons. Als een spiegel die laat zien wat de Geest geeft, te geven heeft. Wat Christus door Zijn Geest uitdeelt. Het geeft aan: zo kan het zijn. Vanuit en door Hem.

Want vanuit onszelf lukt dat nooit. Als we vanmorgen zeggen, nou, dan is het bij ons, bij mij wel een eind eronder, dan moeten we maar eens ons best gaan doen. Dat wordt niks. Als wij rechtstreeks aan de gang gaan met goede bedoelingen zeggen we dan om hier eens

verbetering in aan te brengen. Dan kunnen we misschien best ver komen. Veel gaan lezen en kennis opdoen. Uren op de zondag. Veel gaan praten erover met elkaar. Alles openleggen. Alles organiseren rond het Heilig Avondmaal om er iets bijzonders van te maken. Veel gaan bidden, meer dan voorheen, veel meer. Dan kun je best een eind komen. Jezelf de zweep opleggen en anderen de zweep opleggen. En je kunt aan tijd en voor het oog van mensen grote vooruitgang boeken. Maar: zonder liefde, zonder hart. Alleen voor mensenogen en tot voldoening voor mezelf. Maar: leeg aan liefde en vreze Gods. Waardeloos voor God. Omdat het niet uit en tot Hem is.

Het is net als met verspringen. Als je ver wilt springen kun je gelijk beginnen en zo ver mogelijk komen. Weet je wat je beter doen kunt: eerst teruggaan naar het beginpunt, en dan aanlopen en springen, dan kom je altijd verder. Als je eerst teruggaat. Terug naar Christus. Erkennen: Heere, het is niet in me. Al die dingen staan me tegen. Mijn hart is onrein en onwillig. Ik lust het niet van nature. Ik ben onbekwaam ongeschikt om bij uw Gemeente te horen. Ik pas daar niet tussen. Naar het kruis, als verlorene, goddeloze, schuldige. Dat is geloof. En om dat geloof gaat het en dat geloof draagt vrucht en dat geloof uit en oefent zich in de leer, de gemeenschap, de breking van het brood en gebeden. Zo geeft Christus het.

En: wie volharden zal tot het einde die zal zalig worden.

Amen